

— Но какъ са наричатъ дѣцата?

— Мжжкото са нарича Платонъ, а женското Юлія.

— Прозвището ви?

— Едмонова. Щомъ попыташъ въ Теранія коя е кжщата на вдовицата Едмонова, ще я намѣришъ. За труда си земи тѣзи двѣ жълтицы за сега, и ти обѣщавамъ още десетъ ако ми ги доведешъ.

— Не, горка жено! Азъ ли за таквази работа на вѣрната ни да приемиж пары? Невъзможно.

— Благодарихъ; Богъ да те благослови за доброто ти сърце; но погрижи се да намѣришъ другъ морякъ за да ма пренесе въ Бебекъ, и не забравай което ми са обѣща.

— Не са безпокойте! колкото за ладія сега намѣрваме.

И наистина подиръ малко вдовицата Едмонова бѣше на пѣть къмъ Бебекъ. А останжлийтъ морякъ мисляше какъ трѣбаше да направи на другия день на парахода, когато тутакси Мацко го приближи и го попыта:

— Юначе! Познаванъ ли нѣкого си Гирджика?

— Капетана Гирджика ли? Познавамъ го. Но има време не съмъ го виждалъ. Послѣ, ако и да е миналъ отъ тукъ, азъ имамъ записъ и грижи.

Мацко са спрѣ умислѣнъ, защото като потърси въ кжщата на бабата Фульо двамата си пріатели, не ги намѣри; и настояваше да ги намѣри и имъ съобщи случкитъ си. Навикнжлъ на пакости, той помисли че нѣкое бѣдствіе са е случило на двамата му пріатели, и обиколи сичкитъ мѣста, дѣто ходеше Гирджикътъ, но го не намѣри. Тогасъ приближи пакъ моряка, който съ ладіята си занимаваше тъкмо онуй мѣсто, което понапредъ занимаваше ладіята на Малама, и като си припомни отговора на моряка и сѣкогы любопытенъ, попытаго:

— Каквы записи и грижи имашъ?